

Arrest

nr. 51 913 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2007 dient verzoekende partij een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. Op 4 maart 2008 dient verzoekende partij een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.3. Op 29 oktober 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

1.4. Op 2 december 2008 wordt de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.5. Op 24 april 2009 en op 14 januari 2010 dient verzoeker een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 18 augustus 2010 worden de in punt 1.5. bedoelde aanvragen ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker op 14 september 2010 betekend. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, zou hij zich enkel kunnen baseren op punt 2.8B van de vernietigde instructies. Betrokkene legt een voltijds arbeidscontract voor bij werkgever BVBA (...) dat werd opgesteld op 10.12.2005. Hiermee verwijst betrokkene indirect naar criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het bewuste contract werd opgesteld toen betrokkene in het bezit was van een arbeidskaart C in het kader van zijn asielprocedure. Deze arbeidsvergunning vervalt echter van zodra de asielprocedure wordt afgesloten met een negatieve beslissing. De asielaanvraag van betrokkene, die hij indiende op 18.04.2005, werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 03.07.2007. Aangezien betrokkene vanaf die datum geen toelating meer had om te werken, kan er niet van uitgegaan worden dat betrokkene nog steeds tewerkgesteld kan worden onder dit contract. Om een arbeidskaart B te verkrijgen op basis van 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 moet een nieuw arbeidscontract voorgelegd worden. Er dient ook te worden opgemerkt dat de instructies van 19 juli 2009 vermelden dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988. Op het contract staat geen loon vermeld, waardoor er niet van uitgegaan kan worden dat aan deze vereiste werd voldaan.

Verder wordt in de aanvraag van 24.04.2009 beweerd dat betrokkene een werkbepoelste op zak heeft en onmiddellijk kan beginnen te werken van zodra het hem mogelijk gemaakt wordt. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Bovendien kan een werkbepoelste niet in betrokkenes voordeel worden weerhouden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B van de instructies van 19.07.2009.

Betrokkene meent dat hij geregulariseerd zou kunnen worden omwille van het feit dat hij zich in totaal 4 jaar legaal in een procedure zou bevonden hebben. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene hiervoor niet in aanmerking komt. Op 18.04.2005 diende hij een asielaanvraag in die werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 03.07.2007. De duur van de procedure – ongeveer twee jaar en twee en een halve maand – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De advocaat van betrokkene meent dat ook de aanvraag tot regularisatie hierbij kan opgeteld worden, doch dit is niet het geval. Om in aanmerking te komen voor een onredelijk lange asielprocedure waarbij de procedure voor de Raad van State en/of de regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure worden meegerekend, diende de openstaande regularisatieaanvraag van betrokkene ingediend te worden ten laatste 5 maanden na de betekening van de beslissing over de asielaanvraag of van het arrest van de Raad van State.

Het feit dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft, een attest van inburgering voorlegt, Nederlandse les heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, verschillende getuigenverklaringen voorlegt en werkbepoelste is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft het

aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed heeft gedragen en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 24.04.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, met name het langdurig verblijf van betrokkene, de zogezegde onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, de vrees voor een terugkeer naar het land van herkomst en de precaire situatie in Nepal, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de verschillende advocaten van betrokkene de volgende elementen zowel aanhalen in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: de situatie in Nepal, de schending van artikel 3 EVRM, de problemen van betrokkene in het land van herkomst en zijn vrees voor een terugkeer. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, dat zijn mensenrechten er niet zullen gerespecteerd worden, dat zijn veiligheid er niet kan gegarandeerd worden, dat hij zal opgepakt en gevangengenomen worden, en dat het probleem van de kasten er blijft bestaan. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bijgevolg kunnen onmogelijk diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden. Ook de verwijzing naar de algemene toestand in Nepal, hetgeen betrokkene tracht aan te tonen aan de hand van verschillende artikels en internetartikels, vormt geen grond voor regularisatie. Deze verwijzing handelt immers enkel over de algemene situatie in Nepal. Betrokkene levert opnieuw geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven er in gevaar zou zijn, indien hij zich daar zou wensen te vestigen. Hieromtrent kunnen we nog stellen dat met de 'Comprehensive Peace Agreement' (CPA) dd. 21 November 2006 een formeel einde kwam aan het gewapend conflict tussen de Nepalese Overheid en de Maoïstische rebellen. De vijandelijkheden waren reeds stopgezet sinds het staakt-het-vuren van eind april 2006. De Maoïsten verlieten tijdelijk de regering op 18 september 2007 en er werd op 5 oktober aangekondigd dat de algemene verkiezingen die op 22 november gepland waren naar een latere datum opgeschoven werden. Het Parlement besliste op 28 december 2007 de monarchie af te schaffen en daarop besloten de Maoïstische rebellen opnieuw in de regering te stappen. Op 10 april 2008 vonden historische parlementsverkiezingen plaats die de Maoïsten aan de macht brachten, dit in een coalitieregering die eind augustus werd ingezworen. Nepal werd een federale democratische republiek en de monarchie werd afgeschaft. Bijgevolg kan ook het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Nepal geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Dit advies dateert immers al van 05.03.2007 en is bijgevolg niet langer actueel. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Bovendien

dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene voorlopig het land niet dient te verlaten, aangezien hij in het bezit is van een medisch AI in het kader van zijn aanvraag 9ter.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat, in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet *“(bij toepassing van de instructieregel van 19 juli 2009).”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel in aanmerking kan komen voor machtiging tot verblijf op basis van punt 2.8B van de instructie;

Dit punt bepaalt dat een persoon in aanmerking komt voor regularisering mits aan de volgende drie voorwaarden is voldaan:

** in België voor 31 maart 2007*

** bewijs geven van integratie in de Belgische samenleving*

** in het bezit zijn van een arbeidscontract van minimum 1 jaar dat bovendien voorziet in een wettelijk minimumloon*

Deze laatste voorwaarde werd bij beslissing van 14 oktober 2009 uitgebreid, waarbij het bezit van een “arbeidsbelofte” eveneens als voldoende werd geacht;

In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat dergelijke arbeidsbelofte niet in het voordeel van verzoeker kan worden weerhouden daar het geen arbeidscontract is;

Deze redenering is volledig in strijd met de instructie, zoals deze werd aangevuld op 14 oktober 2009;

Precies omdat het voor mensen zonder papieren quasi onmogelijk is om aan een wettelijke arbeidsovereenkomst te geraken, werd de marge verruimd en werd ook dergelijke arbeidsbelofte als voldoende beschouwd om in aanmerking te komen voor een regularisering;

Met andere woorden miskent verweerster haar eigen regels door aan een arbeidsbelofte niet het vereiste belang te schenken welke zij zelf in haar eigen instructies heeft voorzien;

Het is bijgevolg duidelijk dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt;”

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.3. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies.. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.4. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna

de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de toepassing van de inhoud van de instructie van 19 juli 2009 op zijn zaak niet betwist.

3.6. Uit het motief van de bestreden beslissing blijkt dat toepassing gemaakt werd van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimum-loon.”*

3.7. De door verzoeker betwiste passage van de bestreden beslissing in verband met de toepassing van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 stelt het volgende: *Verder wordt in de aanvraag van 24.04.2009 beweerd dat betrokkene een werkbepoofte op zak heeft en onmiddellijk kan beginnen te werken van zodra het hem mogelijk gemaakt wordt. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Bovendien kan een werkbepoofte niet in betrokkenes voordeel worden weerhouden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B van de instructies van 19.07.2009.”* Verzoekende partij poneert dat *“deze redenering volledig in strijd (is) met de instructie, zoals deze werd aangevuld op 14 oktober 2009.”* Te dezen volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.6. waaruit blijkt dat het voorleggen van een arbeidscontract wel degelijk vereist is. De door verzoeker ingeroepen aanvulling op de instructie van 19 juli 2009 is de Raad niet bekend en verzoekende partij laat na het bewijs van een dergelijke aanvulling bij haar verzoekschrift te voegen. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij haar ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet overschreden heeft.

Het eerste middel is ongegrond.

3.8. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij een gedwongen terugkeer en schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Uit het bovenstaande feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoeker zijn land gedwongen is moeten ontvluchten, omwille van de risico's lot vervolging welke manifest aanwezig zijn.

In eerste instantie moet er rekening worden gehouden met de objectieve situatie in het land van herkomst van verzoeker;

Nepal is al bijna 10 jaar in de greep van een conflict tussen de Nepalese autoriteit en de maoïsten. Ondanks toezeggingen tot het respecteren van de mensenrechten schenden beide partij en tot op heden deze mensenrechten: verontrustende verdwijningen, mishandelingen, bedreigingen, moorden en diens meer worden dagelijks gerapporteerd;

Verzoeker verwijst in dit verband naar de recente rapporten van de Human Rights Watch over Nepal alsook naar de recente rapporten van Amnesty International;

Hieruit blijkt duidelijk dat de maoïsten niet terugdeinzen om onder meer vermoedelijke regeringsinformanten en lokale politieke activisten te vermoorden en te executeren. Tot op vandaag verschijnen dergelijke berichten ook in de kranten.

In de huidige situatie is het dan ook niet met zekerheid te stellen dat hierin onmiddellijk verbetering zal komen;

Op basis van de hierboven aangehaalde feiten blijkt duidelijk, subjectief bekeken, dat verzoeker door ongewilde omstandigheden betrokken werd in het aanhoudende conflict tussen de RNA en de maoïsten.

Zoals hierboven werd aangegeven wordt verzoeker door de Mao Badi gezocht als spion van de autoriteiten. Verzoeker heeft dan ook gegronde vrees bij zijn terugkeer naar Nepal het slachtoffer te zullen worden van de Mao Badi.

Het is duidelijk dat verzoeker niet op de steun van de overheid kan rekenen, gezien deze recent zelf nog tegen politieke activisten optrad. Zoals aangegeven, is ook zijn partij niet in staat om verzoeker de nodige bescherming te bieden.

Er is immers een constante dreiging voor vervolging zowel door de overheidsautoriteiten, als door de maoïsten.

Tijdens de behandeling ten gronde van de asielaanvraag van verzoeker werd steevast gewezen op de gewijzigde politieke omstandigheden in Nepal.

Deze recente veranderingen zijn echter niet van dien aard om de gegronde vrees voor vervolging uit te sluiten.

Overigens is het zogenaamde vredesakkoord tussen de maoïsten en de overheid zeer broos, en hebben de maoïsten overigens zeer recent de wapens terug opgenomen, waardoor het "akkoord" op springen staat.

En zelfs indien er al een staakt het vuren zou zijn, wat sterk te betwijfelen is, gelet op de recente berichten, dan nog kan niet uitgesloten worden dat er represailles zullen zijn tegenover personen die zich in het verleden "onheus" gedragen hebben tegen hen.

Met andere woorden blijft de constante vrees en risico voor vervolging manifest aanwezig.

Een gedwongen terugkeer naar zijn vaderland zou verzoeker aan deze risico's blootstellen, zodat duidelijk kan en moet gesteld worden dat dergelijke maatregelen een ernstig en onherstelbaar nadeel in zijn hoofde zou inhouden."

3.9. Het opwerpen van een *"ernstig en onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer"* vormt geen verwijzing naar een rechtsregel of een beginsel van behoorlijk bestuur dat geschonden werd. De Raad verklaart het tweede middel op dit vlak dan ook onontvankelijk.

3.10. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

3.11. Met zijn bloot betoog over een *"constante vrees en risico voor vervolging"* die *"manifest aanwezig"* is, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt. De Raad merkt op dat verzoeker zijn betoog op geen enkele wijze betreft op de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn of getuigen van disproportionaliteit.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA